

**מסיבת ערב
של
כלבים**

**ג'.מ.קרונהיים
(1896 – 1810)**

מר בלנהיים היה כלב מכובד מאוד, וגברת בלנהיים הייתה גברת של ממש. שניהם היו מחונכים טוב, נאים במראה ואהבו חברה טובה. הם חיו בבית יפה בפינת הייד פרק. יום אחד מר בלנהיים היה בספריית ביתו ונם קלות בכורסה שלו כשהגברת ב' נכנסה ופנתה אליו:

"קום בלני יקירי וספר לי על ההזמנות למסיבת הערב שלנו."

"אני קצת רדום עכשיו" אמר "אז מוטב שתקריאי לי את הרשימה."

וגברת ב' קראה את השמות של מר טרייר, מר פוקסי, מר דני, מר מסטיף, מר ביגלה, מר פודל, מר מרקר ומר בולדוג שבסוף הרשימה.

"מר בולדוג?" קראה גברת ב' מרוגשת "למה הזמנת אותו? הרי אף אחד לא מכבד אותו."

"לא יכולתי לפסוח עליו, יקירתי!" ענה מר בלנהיים. הוא קם באי-רצון והלך לכתוב את ההזמנות.

השליח פוג הלך לבית המלונות, המושב של מר פוקסי ומצא את היצור הספורטיבי קרוב לביתו, מנגב זעה ממצחו אחרי ציד מוצלח. המנהגים שלו לא היו מהודרים במיוחד וקולו נשמע תמיד למרחקים. הוא היה מבקר מסיבות ורק לעתים רחוקות סעד לבדו, ואחר כך תמיד נהנה לבטא את הנאתו מהחברה. אחרי ששאל על שלומה של גברת בלנהיים, מר פוקסי קיבל ואישר את ההזמנה.

פלוריו השליח בא למר ברקר עם ההזמנה. מר ברקר גר בבית נחמד בחצר כפרי, שם דאג לשמירה על חיות החווה. הוא תחילה חשש שלא יוכל לקבל את ההזמנה, אך אחרי מחשבה שנייה החליט לקבלה בכל זאת. זו אמורה הייתה להיות ארוחה מוקדמת, והוא קיווה שיוכל לעזוב בזמן. אמנם מעילו לא היה מהודר במיוחד, אבל היה לו צווארון יפה. לכן אישר את בואו.

כולם התנהגו היטב, כדי לא לגרום מבוכה למארכת הגברת בלנהיים, והכל התנהל בסדר מופתי. נכון, האוכל הטעים תרם רבות לאווירה הטובה, ומה שמוזר לחברה כה מעורבת, אף אחד לא הגזים באכילה ושתייה. השיחה התנהלה בשקט, הוחלפו מחמאות וכל אחד מהאורחים הוזכר בתורו. נשאו גם נאומים שזכו למחאות כפיים, למרות שלא תמיד היו במקומם ולא תמיד הובנו. זמן רב נראה שאפילו מסיבה אצל ראש העיר לא יכלה הייתה לעבור בצורה מושלמת יותר ולגרום קורת רוח גדולה יותר.

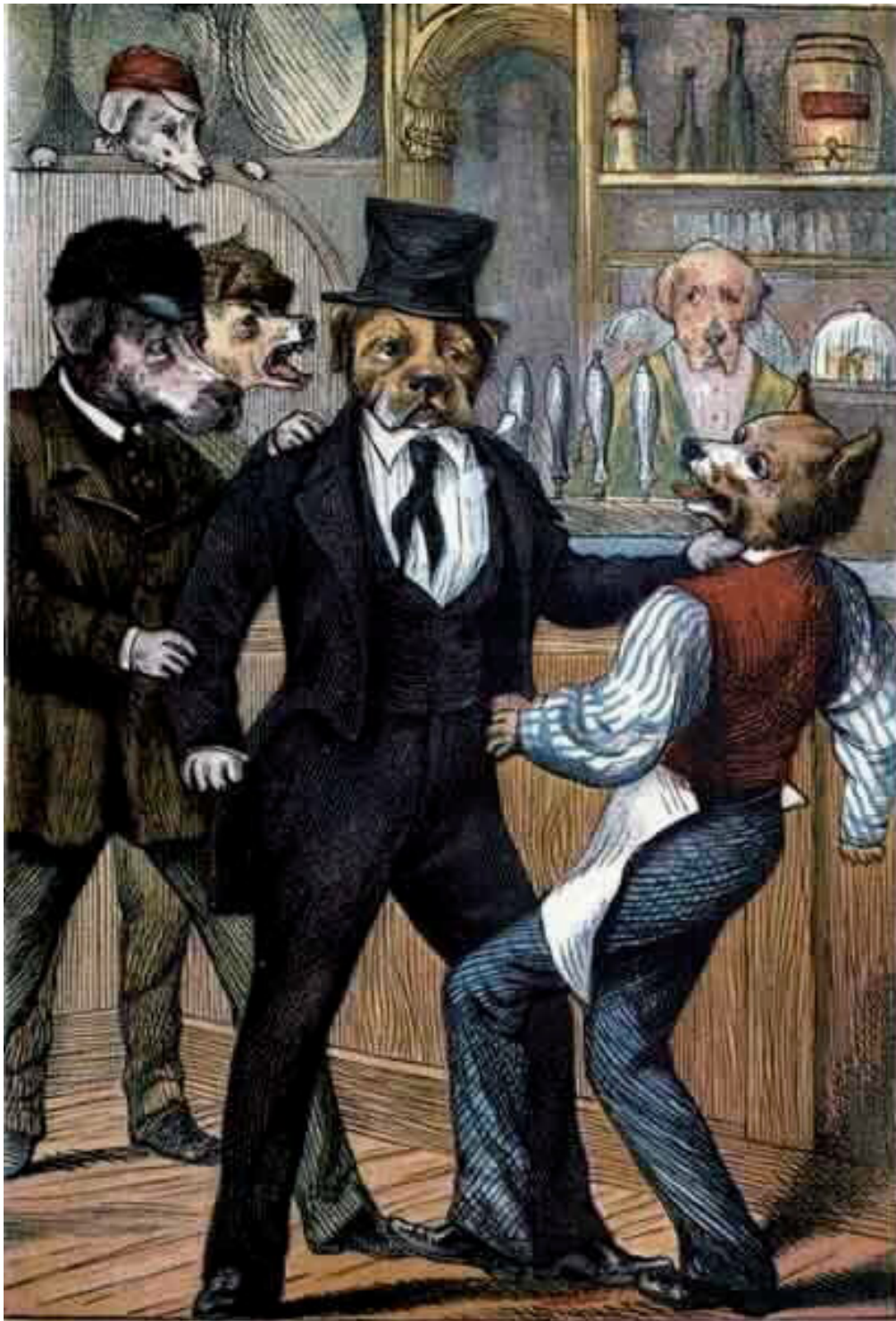
כשהשליח פוג הגיע למקום מגוריו של מר בולדוג מצא אותו שוכב ליד חבית ישנה, מעשן מקטרת קצרה. הוא רטן תחילה שהפריעו את מנוחתו ואחר כך קרא את ההזמנה. "הו, תהיה בטוח שאבוא" אמר "אני תמיד מוכן לארוחה טובה. ואתה, בחור צעיר" אמר לפוג, ברח מכאן מהר!"

בסוף הגיע יום של המסיבה הגדולה. כל האורחים התאספו במצב רוח טוב ועם תאבון בריא. עוד אף פעם לא באו ביחד כל כך הרבה כלבים מטופחים ולבושים יפה. מגוון התלבשות ואופן ההופעה הודגשו מאוד.

אלא שאחרי זמן מה מר בולדוג עזב את האורחים.
נראה שהוא חשב שהחברה משעממת מדי והתחמק
החוצה. ופתאום בחוץ נשמעה מהומה גדולה. התברר
שהוא ירד לחצר ואכל את כל הארוחה של המשרתים.
כולם באו להעניש אותו, ואחרי מאבק קצר הוא גורש
מהבית. הוא באמת נראה מגוחך, למרות יהירותו
העשויה.

מאחר שמר בולדוג איבד את המקטרת שלו ברחוב
הוא החליט לחפש אחרת בפונדק. גם שם התנהג
בגסות וגורש אחרי זמן קצר. אז ראו אותו כמה נערים
שובבים וקשרו לו מחבת לזנבו ורצו אחריו לאורך
הרחובות. ככל שרץ מהר יותר כך המחבת הכתה בו
חזק יותר, וככל שהוא זעק יותר מכאב כך הנערים
זרקו עליו יותר בוץ ואבנים. בסוף הוא הגיע למעונו
המזוהם, יותר מת מאשר חי.
גברת בלנהיים המסכנה! באמת צריך לרחם עליה כי
שמסיבת ערב הנאה שלה הופרעה על ידי יצור גס
כזה.
זה מוכיח, כמה שדרוש להימנע מקשר עם יצורים לא
מחונכים.